

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

Ławnicy: -----

Protokolant: Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko Z. M.

o zapłatę

1. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 27 lipca 2018r Sadu Okręgowego w Poznaniu wydany w sprawie (...)
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3634zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

/-/SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2018 roku (k. 2-11) wniesionym do Sądu Rejonowego w S. w postępowaniu nakazowym powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 108.559,62 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od 20 września 2013 roku do 30 stycznia 2018 roku w kwocie 53.584,71 zł oraz dalszymi odsetkami umownymi od dnia 31 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty; zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów odpisów poświadczonych notarialnie.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 21 października 2009 roku zawarł z pozwanym umowę. W związku z brakiem spłaty zadłużenia powód w dniu 14 grudnia 2017 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. Wierzytelność stała się pełni wymagalna i mimo wezwania do zapłaty pozwany swoich należności względem powoda nie uregulował.

Postanowieniem z dnia 08 czerwca 2018 roku (k. 13) Sąd Rejonowy wS.stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania do Sądu Okręgowego Poznaniu jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

Nakazem zapłaty z dnia 27 lipca 2018 roku (k. 30) wydanym w postępowaniu nakazowym Sąd nakazał pozwanemu Z. M., aby zapłacił powodowi (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 108.559,62 zł wraz z odsetkami umownymi w kwocie 53.584,71 zł naliczonymi za okres od dnia 20 września 2013 roku do dnia 30 stycznia 2018 roku oraz dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP- nie wyższymi jednak od odsetek maksymalnych za opóźnienie- liczonymi od kwoty 108.559,62 zł od dnia 31 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.027 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 20.69 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów odpisów notarialnych w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tym terminie zarzuty.

Pismem z dnia 23 czerwca 2018 roku (k. 45- 51) pozwany Z. M. wniósł zarzuty od nakazu zapłaty. Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa; nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował roszczenie w całości co do zasady jak i co do wysokości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, nadto z ostrożności procesowej podniósł zarzut nieistnienia roszczenia w dochodzonej wysokości.

W ocenie pozwanego dochodzone roszczenie pozostaje wymagalne co najmniej od dnia 20 września 2013 roku, jeżeli powód naliczał odsetki od przeterminowanego roszczenia to najpóźniej musiało być wymagalne z dniem 19 września 2013 roku. Wobec czego zdaniem pozwanego roszczenie to uległo przedawnieniu z dniem 19 września 2016 roku. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione do Sądu w dniu 13 lutego 2018 roku, tj. po upływie terminu przedawnienia, zatem powództwo winno zostać oddalone w całości. Nadto z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Zaprzeczył zawarciu z powodem umowy, która ma stanowić źródło zobowiązania oraz jego wysokości. Pozwany zdecydowanie zaprzeczył zawarciu umowy na kredyt odnawialny z limitem zadłużenia sięgającym przeszło 108.000 zł. Pozwany wskazał, iż powód nie przedłożył dokumentów umowy. Nadto zakwestionował moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych, albowiem jest wyłącznie jednostronnym oświadczeniem powoda.

W piśmie z dnia 26 września 2018 roku (k. 58- 75) stanowiącym odpowiedź na zarzuty powód wniósł o utrzymanie wyrokiem wydanego w tej sprawie w postępowaniu nakazowym nakazu zapłaty z dnia 27 lipca 2018 roku w całości w mocy, zasądzenie dodatkowo od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictw procesowych w wysokości 34 zł.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania łączyła umowa o rachunek (...) nr (...). Mimo obowiązującej umowy pozwany zaprzestał wywiązywać się z jej postanowień. Wobec braku terminowej spłaty zadłużenia pozwany pismem z dnia 18 lutego 2013 roku skierował prośbę do powoda o umożliwienie mu spłaty powstałego zadłużenia w 24 miesięcznych ratach, ze wskazaniem że pierwszą z rat byłby w stanie zapłacić w kwietniu 2013 roku. Wniosek uzasadnił przedstawiając swoją ówczesną sytuację finansową.

W dniu 17 maja 2013 roku powód zawarł ze Z. M. umowę ugody, której przedmiotem było określenie nowych warunków spłaty zadłużenia z tytułu umowy rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego P. nr (...) z dnia 21 października 2009 roku. Na dzień zawarcia umowy ugody zadłużenie pozwanego wynosiło 116.992,98 zł, w tym 109.799,62 zł kapitału oraz 6.993,36 zł odsetek.

Zgodnie z treścią paragrafu 1 ust. 5 pozwany uznał zadłużenie w całości i zobowiązał się je spłacić na warunkach określonych w ugodzie. Ugoda została zawarta na okres 33 miesięcy. Spłata zadłużenia wraz odsetkami miała nastąpić zgodnie z harmonogramem, który określał termin spłaty pierwszej raty na dzień 17 czerwca 2013 roku, natomiast ostatniej na dzień 17 lutego 2016 roku.

Z uwagi na dalsze problemy finansowe Z. M. zwrócił się do powoda z wnioskiem o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej. Wniosek ten został uwzględniony i w dniu 22 października 2014 roku strony zawarły umowę ugody. Na dzień jej zawarcia zadłużenie pozwanego wynosiło 132.862,83 zł, w tym 109.799,62 zł kapitału oraz 21.445,21 zł, 1.618 zł kosztów.

Zgodnie z treścią paragrafu 1 ust. 5 pozwany uznał zadłużenie w całości i zobowiązał się je spłacić na warunkach określonych w ugodzie. Ugoda została zawarta na okres 15 miesięcy. Spłata zadłużenia wraz odsetkami miała nastąpić

zgodnie z harmonogramem, który określał termin spłaty pierwszej raty na dzień 25 października 2014 roku, natomiast ostatniej na dzień 18 grudnia 2015 roku.

Dowód: pismo z dnia 18 lutego 2013 roku (k. 96), umowa ugody z dnia 17 maja 2013 roku (k. 93- 94v), harmonogram spłat kredytu (k. 90- 92), umowa ugody z dnia 22 października 2014 roku (k. 88-89v), harmonogram spłat kredytu (k. 86- 87v)

Mimo zawartych umów ugody pozwany nie realizował swojego zobowiązania. W związku z powyższym pismem z dnia 14 grudnia 2017 roku powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 162.503,41 zł. Z tytułu kapitału 108.559,62 zł, odsetek zapadłych 25.702,58 zł, odsetek karnych 26.484,21 zł, prowizji i opłat 1.757 zł w terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania. Korespondencja została odebrana w dniu 02 stycznia 2018 roku.

Na dzień 31 stycznia 2018 roku wymagalne zadłużenie wobec pozwanego wynosiło 162.154,33 zł, na które składały się kwota 108.559,62 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 53.584,17 zł z tytułu odsetek za okres od dnia 20 września 2013 roku do 30 stycznia 2018 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 5, 6), wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia Sąd badał czy roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 118 zd. 1 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Należy nadto podkreślić, że Sąd Najwyższy wskazał, iż roszczenia banku wynikające z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, przedawniają się w terminie trzech lat (wyrok SN z dnia 02 października 2008 roku, II CSK 212/2008).

Niniejsze powództwo zostało wytoczone w dniu 13 lutego 2018 roku (k. 12)

Pierwotna umowa została zawarta w dniu 21 października 2009 roku. Następnie zgodnie z wnioskiem pozwanego bank dwukrotnie godził się na jej restrukturyzację. Wobec powyższego strony zawarły dwie umowy ugody kolejno w dniu 17 maja 2013 roku oraz 22 października 2014 roku. W treści każdej z umowy pozwany wprost uznał swoje zadłużenie, którego dotyczyła ugoda.

Stosownie do treści art. 123 §1 ust. 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Poprzez zawarcie umowy ugody doszło do przerwania biegu przedawnienia, po podpisaniu ugody z dnia 22 października 2014 roku zaczął biec na nowo zgodnie z datami wymagalności poszczególnych rat.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, a zarzut pozwanego nie zasłużył na uwzględnienie.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96).

Według tych ogólnych norm na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Obowiązkiem powoda w przedmiotowej sprawie, wobec kwestionowania przez stronę pozwaną roszczenia co do zasady jak i wysokości, było zaprezentowanie materiału dowodowego, który pozwoliłby uwzględnić zgłoszone roszczenie.

W przedmiotowym postępowaniu powód przedłożył szereg dokumentów w szczególności oryginały umów ugody zawierające oświadczenia pozwanego o uznaniu istniejącego zadłużenia wraz z harmonogramami spłat. Nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do ich treści oraz wiarygodności. Dokumenty były zaparafowane i podpisane przez pozwanego. Z ich treści wynika wysokość zadłużenia. W toku postępowania restrukturyzacyjnego pozwany nie kwestionował istniejącego zadłużenia, wręcz przeciwnie dążył do jego spłaty.

Nadto powód przedłożył do akt wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 30 stycznia 2018 roku z którego wynika, iż na dzień sporządzenia dokumentu zadłużenie pozwanego wynosiło 162.154,33 zł.

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej tj. kwestionowania przez nią dokumentów prywatnych, które powód przedłożył jako dowód Sąd pragnie zważyć, iż dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co do zasady dokumenty prywatne korzystają przeciw z domniemania autentyczności oraz że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Domniemania te mogą zostać obalone. Tak więc choć z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego, to nie przeszkadza, by sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. To oznacza, że wyciąg z ksiąg, rachunkowych banku, opatrzony stosownym podpisem podmiotu uprawnionego do działania za bank, jako dokument prywatny mógł dowodzić określonych faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2017 roku, I ACa 782/16).

Sąd na podstawie złożonych dokumentów w oparciu o dyspozycję art. 233 kpc uznał, iż powód wykazał istnienie roszczenia oraz jego wysokość. Strona pozwana zaprezentowała jedynie swoje twierdzenia, w toku postępowania pozostawała bierna i nie dowiodła aby żądanie pozwu było niezasadne. Powód przedstawił dowody, na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny. Oryginały złożonych dokumentów nie były przez pozwanego kwestionowane, a nadto nie składał on dalszych wniosków dowodowych w tym zakresie. Samo zaprzeczenie okolicznościom przytaczanym przez stronę powodową nie było wystarczające dla uwzględnienia stanowiska pozwanego i w efekcie oddalenia przedmiotowego powództwa.

Również za chybiony należy uznać zarzut braku podstawy prawnej do naliczania odsetek w wysokości 16% w skali roku. Strony w treści zawartych umów ugody określiły wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego kolejno na poziomie 18% i 12% w skali roku. Z tym zastrzeżeniem, że odsetki miały wnosić czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Z uwagi na fakt, że na przestrzeni czasu stopa kredytu lombardowego NBP zmieniała się, zmieniała się również wysokość naliczanych odsetek. Od 09 maja 2015 roku obowiązywała stopa odsetek 4,50%

rocznie, od 06 czerwca 2013 roku obowiązywał stopa odsetek 4,25 % rocznie, od 04 lipca 2013 roku obowiązywała stopa 4% rocznie, od 09 października 2014 roku obowiązywała stopa 3% rocznie. Od 05 marca 2015 roku do chwili obecnej obowiązuje stopa odsetek 2,5% rocznie. Obecnie naliczane odsetki wynoszą 10% w skali roku.

W razie prawidłowego wniesienia zarzutów przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie ich powodowi (art. 495§1 kpc). Po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza (art. 496 kpc).

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 27 lipca 2018 roku Sadu Okręgowego w Poznaniu wydany w sprawie (...), o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego wywołanych wniesieniem zarzutów Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwanego jako stronę która przegrała proces. Wobec powyższego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.634 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwotę 34 zł tytułem opłat skarbowych od udzielonego pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Hanna Ratajczak